

“Computer says no!”

Het ligt niet in de bedoeling van de mot om te verbranden maar haar verzet tegen dat lot vecht met een verlangen naar het verboden licht. Zij benadert de vlam herhaaldelijk, verschroeit daarbij steeds grotere stukken van haar vleugels en gaat zo door totdat de vlam haar eensklaps tot een brokje as herleidt. Zwart valt het verpulverend neer, nog slechts bewogen door de wind zoals de wapperende vlam, alsof zij er nooit was, dit schepsel Gods dat niemand ooit in staat zal wezen na te maken.

Het menselijk leven speelt zich af zoals dat van de mot, in de nabijheid van een klare en verrukkelijke vlam die exalteert, vervoert, extase oproept, niet te dempen fantasieën met in de coulissen van het verleidelijke toneel, fantomen: geesten, faunen, mens noch dier noch plant noch element, dood noch levend maar zich begevend in een tussenwereld waar men bewegen kan zonder zich in te spannen, vrij van zwaarte en van vaste vormen, vrij van grijpbaarheid, transparanter nog dan water, lucht en ether, ijler dan dromen, schaduwen, beloftes en verschrikkingen.

Enerzijds is er de wereld van de banaliteit waarin men onderhevig is aan de geboorte en de dood alsook aan 't leven dat zijn eisen stelt en tot onophoudelijke werkzaamheid aanzet waartegen elk verzet gedoemd is om te stranden in de schande, de shade en de dood. Anderzijds is er de verrukkelijke klaarte van de vlam, dat onvatbare wezen van het vuur dat zonder kou te moeten lijden wappert in de noordenwind. De vlam belooft de ontsnapping aan het noodlot van de alledaagsheid met zijn sleur en leed maar een vloek zo oud als het mensdom zelf maakt dat niemand kan ontkomen omdat het licht even verleidelijk als bedrieglijk is.

Vandaag presenteert het licht zich als een cultuur die schijnt op de natuur, evenwel om die te verduisteren. De mensen denken dat zij burgers zijn en daarna pas mens, zoals sancties allerhande voor wie papieren missen moeten, het willen doen geloven. Het leven wordt een hak gezet, en niet alleen met de patentering van

gemodificeerde gewassen: sinds de coronatijd met haar remedies die een invasie rechtstreeks in de bloedbaan vergen, zijn na plant en dier nu ook de mensen aan de beurt: eerlang op straffe van financiële en andere belasting moet men laten morrelen aan zijn genen om te kunnen blijven functioneren.

Machines namen niet alleen het werk van massa's mensen over maar ook het bestuur, dat zich gestaag centraliseert, niet in een levend brein dat lijden kan, empathisch is en moreel bewogen doch in een ziellose structuur die zich net niet aan de stof onttrekt en die daarom in een tussenwereld vertoeft, een schaduwrijk, een droom, een illusie met evenwel de pretentie echter dan een steen te zijn. Een enkele elektrische stroomstoot doorheen de ether volstaat om alles uit te wissen omdat alle leven zich daarmee heeft gecompromitteerd: we informeren ons voor wat wij weten en eten bij een bijna geheel immateriële wolk en naar haar model vormen zich nu alle instituties.

Deze laatste zijn op de massa gericht, want zij worden nimmer door waarheid doch door waarschijnlijkheid gestuurd en als men uit de pas loopt, valt men uit de boot terwijl men dan moet ondervinden dat er helemaal geen fysieke winkel bestaat waar men heen kan met zijn klachten. In de nepwinkels zitten agenten van de ziellose machine, bij hen legt men zijn klacht neer en zij tikken die in, waarna zij het allang alom gekend antwoord zingen: “Computer says no!”

(J.B., 8 mei 2026)

